

העתים משתנות

מאת : יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ו', עמ' 149-150
תרגום : אורי אורלב

אם בכלל יש פנים מלאי הבעה, הרי שפניו היו בין המביעים ביותר.
"לא כל אחד יכול להיות חכם", בטא כל קו בתני פניו. "והאם זה כל כך רע להיות טפשי?"
ועוד דברים רבים אחרים, לא פחות מעניינים, ספרו פניו של אחרון התלמידים בהמישית.
עשינו ממנו צחוק בלי רחמים.
והוא?

הוא לא היה משיב לעקיצות ועיניו המחיכות אמרו, ש"לא כל כך רע להיות טפשי".
נפרדתי ממנו בלי דמעות, קבלנות או התנפחויות...

עבר חדש ועוד חדש, חלפה שנה, עברנו דברים רבים, מאבקים רבים, עד שקרה יום אחד שנשאאתי
בלי עבודה.

במשך שעות עמדתי לפני שער העתון כדי לקרא אולי יש מודעה על משנה כלשהי.

ההמתנה הסבלנית במשך ששה שבועות הכתרה בהצלחה מרעישת. התפנתה משנה, בדיוק כזו
שקיתי זקוק לה. רצתי חסר נשימה לכתבת הנקובה. עליתי במדרגות מכסות בשטיח בקפיצות של
שלוש מדרגות וזנקתי על דלתו של התעשין העשיר.

- שמי סטניסלב מז'יצילסקי, האם...

- מז'יצילסקי? – קטע את דברי נותן לחמי לעתיד, כשהוא משחק בלי משים בצרור תליונים
שקשט את קצה של שרשרת זהב.

- סטשק, הרי אנחנו חברים – קרא פעבר רגע. – אתה זוכר איך קראתם לי "מטמטם"?
- זה אתה, אדוני... – פתחתי.

- כן, כמובן, אותו אחד. חכה, גם ממך עוד אעשה בן אדם. אבל למה יש לך פרצוף מטפש כל כך?
- עוד אחד בא בגלל המודעה – הודיע השמש.

- המקום תפוס – השיב הוא בנדימה חד-משמעית.

הצאתי בסקרנות בפניו, אם עדין הם מביעים כל כך, כמו שהיו פעם.

